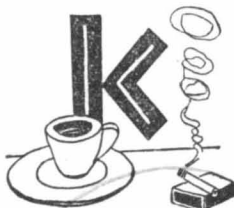

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΕΞΥΓΙΝΑΔΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ εκπληκτικὴ καϊμίου τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου. Πῶς ἔφαθε ἕνα σκύλο νὰ...καπνίξῃ! Ἡ περιεργὴ φίλια μιᾶς γάτας κ' ἑνὸς ποτικοῦ. Ἡ αἰσθηματικὴ ἱστορία τοῦ «Λέοντος» καὶ τῆς «Τιτίνας». Τὸ στρατηγικὸ τέχνασμα τῶν μυρμηγκιῶν. Πῶς λεηλατοῦσαν τὰ γλυκὰ ἐνὸς ζαχαροπλαστείου.

ρακολευθῆσθαι τῇ ζωῇ τῶν ζώων καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ἀκόλουθο ἐνδεικτικὸν ἄρθρον γιὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐξυγινάδα τους :

«Ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῇ τὸν ἐαυτὸ του ὡς τὸ πιὸ ἔξυπνο πλάσμα τοῦ κόσμου, γράφει ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων. Κι' ὅμως, θ' ἄρκοῦσε μιά ματιά στὴ φύσι, γιὰ νὰ τὸν κἀν νὰ καταλάθῃ τὴν ἀδυναμία του καὶ τὶς ἀτέλειές του. Ἐνα μυρμηγκί, παραδειγματικῶς χάριν, εἶνε πιὸ ἔξυπνο καὶ πιὸ δυνατὸ ἀπ' αὐτὸν καὶ ξέρεי νὰ προφυλάγεται καλύτερα, ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ τριγυρίζοντος. Μὴ σὰς φαίνεται παράξενο. Γιὰ νὰ πεισθῆτε, θὰ σὰς διηγηθῶμε μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ περιεργὰ ἐπισηόδια, πού ἔτυχε νὰ προσέξω σ' αὐτὰ τὰ χρόνια τῶν ἐπιστημονικῶν ἔρευνῶν μου.

Στὸ Ζωολογικὸν Κήπου τοῦ Λονδίνου, εἶχα τὴν τύχη νὰ παρακολουθῶ τὸ ἐξυπνο «κόλπο» μιᾶς καϊμιοῦς, ἣ ὁποία κατάρθασε ἔτσι νὰ βρῇ τὴν ἡσυχία της. Πρόκειται γιὰ τὴν περιεργὴν «Μαίρη», τὴν πιὸ ἀγαπημένην φίλην τῶν μικρῶν παιδιῶν, πού χρόνια τώρα διασκεδάζουν μὲ τοὺς μορφασμούς καὶ τὰ ξεσφῶντ' ἄνω καὶ κάτω. Ἡ «Μαίρη» ξέρει ἕνα σωρὸ παγινίδια κ' εἶνε ὑπερήφανη μὲ μιά μεταφωτῆ γυναικεία μπλούζα. Ξέρει ἐπίσης νὰ γράφῃ τ' ὄνομά της, νὰ λογαριάζη καὶ νὰ τρώῃ μ' ἐξαιρετικὴν ὀρεξίαν τὶς καραμέλλες καὶ τὰ κουλούρια πού της προσφέρουν. Ὅποτε ἄλλοτε ἄλλοτε καθεῖς τέτοιο συμπόσιο, πρέπει ἀπαραίτητα νὰ καπνίσῃ ἕνα τοιμπούκι καπνῶ. Ἀνεβαίνει λοιπὸν ὡς τὴ σκεπὴ τοῦ κλουβιοῦ της, παίρνει ἀπὸ μιά τρύπα τὴν πίπα της, μιά καπνοσακκούλα καὶ τὰ σπίρτα, ἐνακατεθεῖναι πάλι μπροστὰ στὸν κόσμο, τὴν γεμίζει καλὰ σαν μανιόλης καπνιστῆς κ' ἔπειτα τὴν ἀνάθει κ' ἀρχίζει νὰ καπνίξῃ μὲ μακαριότητα. Ὅλος ὁ κόσμος φυσικὰ ἐκκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια καὶ πολλοὶ θαυμάσιαται τῆς, τῆς φέρνουν κάθε μέρα ἕνα σωρὸ πακέττα καπνοῦ. Τὸ περιεργὸν εἶνε ὅτι τ' ἀναγνωρίζει ἀμέσως καὶ μὲ γρυλλίσματα χαρᾶς τρέχει νὰ τὰ κρύψῃ στὴ στέγη τοῦ κλουβιοῦ της. Μιά μέρα ὡστόσο, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπισκέπτες, ἦταν καὶ μιά κυρία μὲ τὸ σκύλο της, ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε τὴν καϊμίου νὰ καπνίξῃ, ἐξ-

κολουθώντας νὰ γρυλλίσῃ, τὸ ἔφαγε. Ἡ «Μαίρη» τοῦ ἐξανόησε κ' ἄλλο καὶ ἕστερα ἀπὸ μιά ὥρα, τοῦ εἶχε δώσει ὅλα τὰ κουλούρια πού κρατοῦσε. Καὶ τότε συνέθῃ κατὶ παράξενο : Ὁ σκύλος ἔσπλωθῃκε μπροστὰ τὸ κλουβί, ἔβαλε τὰ πόδια του μέσα ἀπὸ τὰ σίδερα κ' ἄφησε ἡσυχίαν τῇ «Μαίρη» νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα της. Ὅσοι ἔτυχε νὰ παρευρισκόνταν σ' αὐτὴ τὴ σκηνή, εἶχαν ξεκαρδιστῆ ἀπὸ τὰ γέλια. Ἡ παράδοξή ὅμως φίλια τῆς καϊμιοῦς ἐξακολούθησε ν' αὐξάνῃ μέρα μὲ τὴ μέρα. Ὁ σκύλος ἐγκατέλειπε καθημερινῶς μὲ λύπη του τὴ «Μαίρη» καὶ τέλος, ἕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀρνήθηκε ν' ἀκολουθῆσθαι τὴν κυρία του. Ἰώρα ἔμενε ὅλη τὴ μέρα ἔσπλωμένος ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβί καὶ σάγκανε ὅποιον ἤθελε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ ἐκεῖ πέρα. Οἱ φύλακες τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου, πού ἤξεραν τὴν παράδοξήν φίλια τῆς καϊμιοῦς καὶ τοῦ «Μπόμπυ», τοῦ ἀφροσιμμένου σκύλου, τὸν ἔβαλαν τότε μέσα σὸ κλουβί της. Ἡ «Μαίρη» ἔφαγε σάν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ της. Διασκεδάζε μαζὺ του, τὸν ἔφαθε ἕνα σωρὸ παγινίδια κ' ἕστερα ἀπὸ ἔξι μῆνες οἱ ἐπισκέπτες τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου εἶδαν κατὶ ἀπίστευτο : Ὁ «Μπόμπυ» εἶχε συνηθίσαι νὰ καπνίξῃ! Τὸ Λονδίνο φυσικὰ ἀναστατάθηκε κ' ὅλες ἡ ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὴ φωτογραφία τῆς «Μαίρης» καὶ τοῦ «Μπόμπυ». Σήμερα ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ διασκεδαστικὰ θεάματα εἶνε αὐτοὶ οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι, πού καπνίζουν ἡσυχὰ τὶς πίπες τους. Ἐνῶ ὁμοίωρο σχετικῶς εἶνε, ὅτι ἡ «Μαίρη» γεμίζει τὴν πίπα τοῦ «Μπόμπυ» κ' αὐτὴ τοῦ τὴ βάζει σὸ στόμα καὶ τοῦ τὴν φνάθει.

Κι' ὅμως, ὅλη αὐτὴ ἡ ἀγάπη τῆς καϊμιοῦς δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιά καλοσχεδιασμένη ἐκδίκησι. Αὐτὸ τὸ ἔξυπνο ζῶον εἶχε καταρθώσαι νὰ ἐκδικηθῇ τὸ σκύλο, κατάρθωνοντας νὰ τὸν ἀπεστᾶσθαι ἀπὸ τὰ γάδια τῆς κυρᾶς του καὶ νὰ τὸν φυλακίσῃ σὸ κλουβί του. Κι' αὐτὴ ἡ ἐκδίκησι τῆς «Μαίρης» ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀστανική.

Ἰδοὺ ὅμως κ' ἡ παράδοξή φίλια μιᾶς γάτας κ' ἑνὸς ποτικοῦ. Αὐτὸ τὸ φαινόμενο μὲ τὸ διηγήθηκα μιά φίλη τῆς γυναικῶς μου, ἡ κ. Κίτυ Χέλμπερ. Ἡ γάτα της δὲν ἔπινε τὸ γάλα της, ἀν δὲν εἶχε συντροφία ἕνα ἄσπρο ποτικί. Οἱ δύο ἄσποντοι ἔχθηροι — γιὰ τοὺς ἀνθρώπους — εἶχαν γίνει οἱ καλύτεροι φίλοι. Πῶς συνέθῃ αὐτὸ τὸ πρῶγμα : Ἀπλοῦστατα, ἡ γάτα ἀπὸ μικρῆ συνήθεισε τὴν παρουσία τοῦ ποτικοῦ κ' ἔτσι δὲν τῆς ἔκανε πειὰ ἐντύπωσι ἡ ἐμφάνισις τοῦ.

Στὴ συνήθεια ἐπίσης δὲν ὀφείλεται κ' ἡ φίλια τῆς γάτας καὶ τοῦ σκύλου : Πόσα σκυλιὰ, πού ἀνατράφηκαν μαζὺ μὲ γάτες, δὲν συνεθέθησαν μαζὺ τους μὲ μιά φίλια ἀξιοθαύμαστῃ! Χαρακτηριστικὴ αὐτῆς τῆς ἀγάτης εἶνε καὶ ἡ ἱσθρία τοῦ «Λέοντος» καὶ τῆς «Τιτίνας», πού μὲ τὴν ἀνέφερε σ' ἕνα γράμμα του, ὁ σπουδαστῆς τῆς ἱατρικῆς Φραντς Λάουμπερ. Ὁ «Λέων» ἦταν ἕνα θαυμάσιο κυλὶ τοῦ κυνηγιῶ, πού

Ἡ Μαίρη ἀνάθει τὴν πίπα τοῦ Μπόμπυ, τὸν ὁποῖον...κατάπνευε μανιῶνθερκαλιῆ !...

εἶχε ἀνατράφῃ μὲ ἑξαιρετικῶς περιποιησεί, ὅπως καὶ μὲ ὁμοίωρο γάτα τῆς Ἀγκύρας, ἡ «Τιτίνας». Καὶ τὰ δύο ζῶα ζοῦσαν ἀγαπημένα καὶ πολλὰς φορὰς τὸ χειμῶνα ἡ γάτα πῆγαινε καὶ κοιμόταν σὸ σπιτάκι τοῦ «Λέοντος». Αὐτὴ ἡ φίλια τῆς «Τιτίνας» εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴ μέρα, πού ὁ σκύλος τοῦ κυνηγιῶ τὴν εἶχε ἀφήσει νὰ φάῃ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ κρέας, πού τοῦ εἶχαν δώσει. Κι' ἀπὸ τότε εἶχε τόσο ἐξαρρητικῆ, ὥστε δὲν τὸν ἄφηγε νὰ φάῃ τὸ φαγητὸ του, ἀν δὲν ἔχρταινε πρῶτα ἐκεῖνη. Ὁ «Λέων» ἦταν ἐξαιρετικὰ καλὸβόλος καὶ διασκεδάζε μαζὺ της. Μιά μέρα ὅμως σὸ κύνγηι ὁ ἄτυχος σκύλος ἔππεσε θύμα ἐνὸς ἀδέσπιου κυνηγιῶ. Ὁ πατέρας τοῦ Φραντς τὸν ἔφερε νεκρὸ σὸ σπιτὶ κ' ἔδωκε τὸν ἔκταψαν, γιὰ τὸν ἀγαποῦσαν. Ὅσο γιὰ τὴν «Τιτίναν», ἀρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὄρεξί της, νὰ μὲ ἔθλη νὰ φάῃ τίποτε καὶ τέλος, ἕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, πέθανε ἀπὸ μαρasmus. Εἶχε συνηθίσαι τόσο πο-

ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗΣ

1) —Μη μαλώνεις με το σύζυγό σου. 'Αλλ' αν είνε αναπόφευκτος ο καυγάς μαζί του, τότε δείξου γενναία ως το τέλος. "Αν νικήσης, τότε θα σ' εκτιμήση περισσότερο από πριν ο σύζυγός σου.

2) — Μη ξεχνάς ποτέ, ότι παντρεύτηκες έναν άνδρα κι' όχι έναν Θεό.

3) — Μη ζητάς συχνά χρήματα από τον άνδρα σου. Βόλεψέ τα με ό,τι σου δίνει κάθε μήνα.

4) — Αν δής, ότι ο άνδρας σου έχει σκληρή καρδιά, τότε σκέψου, ότι έχει και στομάχι. "Όταν περιποιεΐσαι καλά το στομάχι του θ' άποχτήσει οϊγά-οϊγά και την καρδιά του.

5) — Νά προσπαθής να περιορίσης τη γλώσσα σου, έτσι που τις περισσότερες φορές ο τελευταίος λόγος στη συζήτηση να είνε του συζύγου σου. Αυτό θα το προξενή χαρά, ενώ κι' εσένα δέν θα βλάπτει διόλου!

6) — Διάβαζε ελόκληρη την εφημερίδα κι' όχι μόνο τα σκάνδαλα της ημέρας. "Ο άνδρας σου θα χαιρέται, όταν μπορεί να μιλήσει μαζί σου για όλα τα ζητήματα της ημέρας, άκόμα και για την πολιτική.

7) — Άκόμα κι' όταν γκρινιάζετε, δέν πρέπει να προσβάλής τον άνδρα σου. Μην ξεχνάς, ότι είνε ο ήμιθεός σου!

8) — Από καιρό σε καιρό πρέπει να κοιμπιμεντάρης τον άνδρα σου. Νά του λές, ότι είνε έξυπνότερος και συγχρόνως να όμολογής, ότι δέν είσαι αλάθηστος.

9) — Αν ο άνδρας σου είνε έξυπνος, πρέπει νάσαι σύντροφός του "Αν είνε κουτός, πρέπει νάσαι φίλη του και σύμβουλός του.

10) — Το κυριότερο άπ' όλα τ' ό χρέη σου, είνε να δείχνης πάντα σεβασμό στην πθερά σου! Σκέψου, ότι αυτήν άγαπούσθης πριν άγαπήσει εσένα ο σύζυγός σου.

Η ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Η ΧΟΛΕΡΑ ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

'Από το 1904 ως το 1910 ή χολέρα, ο άπαισία Κοκκινός Θάνατος, είχε προκαλέσει άφάνταστη καταστροφή στην Ερώπη. Κατά το 1904 ή χολέρα πέθανε άπό την Περσία στον Καύκασο κι' άπό κει έφτασε ως το Βόλγα. Κατά το χρόνο αυτό πέθαναν 2.000 χολεροβόλητοι στη Ρωσικά κυβερνεία του Ζαράτωβ και του Καυκάσου. Στά 1905 ή τρομερή νόσος έκανε την εμφάνισή της κοντά στο Βερολίνο και στά 1907 εξαπλώθηκε στα λεκανοπέδια του Βόλγα, του Ντόν και του Δνειέσκου κι' έφτασε ως την Πετρούπολη, σημειώνοντας περισσότερα από 6.000 θύματα. Στά 1908 τά θύματα της, μόνο στη Ρωσσία, έφτασαν τις 15 χιλιάδες. Τόν ίδιο χρόνο σημειώθηκαν κρούσματα χολέρας στο λιμάνι του Ρότερνταμ και σε λίγες μέρες ή άπαισία άρρώστεια άπλώθηκε σ' άλλες πόλεις της Ολλανδίας, βυθίζοντας σε πένθος 18 πόλεις και έκατοντάδες χωριά. "Ο άρρώθος τόν θύματόν είνε άγνωστος, γιατί ήταν άδύνατον να κρατηθή λογαριασμός! Μέρα και νύχτα δουλεύαν οι νεκροθάφτες, οι μόνιμοι, οι έξαικτοι κι' οι άγαρμημένοι. Στά 1908 και στά 1909 σημειώθηκαν μερικά μεμονωμένα σποραδικά κρούσματα στην Κοινοβέρ και σ' άλλα μέρη της Ανατολικής Πρωσίας, και μόνον στά 1910 έπαψε να σααΐζει με τόν ματωμένο μανδύα της ή φοβερή κι' άπαισία άρρώστεια την Ερώπη!

λύ τη συντροφιά του μεγάλου φίλου της, ώστε μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτήν.

Μά και τά μурμηγκια όπως αναφέραμε, έχουν μια διαβολική εξέπνιάδα. "Όποτε ένα παράδειγμα: Μοῦ τοῦ διηγήθηκε ο ιδιοκλήτης ενός ζαχαροπλαστείου της Φριντριχστράσε, ο κ. Άντολφ Ρένιναρ. Αυτός ο ζαχαροπλάστης, για να ήσυχάζη άπό τις επιθέσεις τών μурμηγκιών, που του λεηλατούσαν κυριολεκτικώς τά γλυκά, αναγκαζόταν να βάζη τά ταψιά μέσα σε μεγάλες λαμαρίνες με νερό. Μά κι' αυτό τό μέτρο άπεδείχθη τελείως άστοχο, γιατί τά μурμηγκια έξακολουθούσαν τη δουλειά τους με τόν άκόλουθο τρόπο: Κοζαλοῦσαν ένα πλήθος άχυρα, τά έφρηναν μέσα στο νερό, ανέβαιναν επάνω και μ' αυτές τις πρωτότυπες σκεδίες πληροαζαν τά γλυκά, τά κατέστρεφαν κι' έφευγαν με τόν ίδιο τρόπο ανενόχλητα. "Άλλοτε πάλι ένώσαν τ' άχυρα κι' έτσι σχημάτιζαν μια θαυμασία γέφυρα, πάνω στην όποια περνούσαν κατόπι χιλιάδες άλλα μурμηγκια, για να λεηλατήσουν τά γλυκά του άτυχου ζαχαροπλάστη.

Μά τά παραδείγματα της εξέπνιάδας τών ζώων είνε άπειρα. "Έχει άποδείχθη πειά άπ' όλους τους έπιστήμονες, που έχουν κάνει ειδ. κές μελέτες για τά διάφορα ζώα, ότι ο άνθρωπος, παρά τις έφευρέσεις του και τη μόρφωσή του, έξακολουθεϊ να είνε το πιο άδύνατο πλάσμα της φύσεως, πιο άδύνατο μάλιστα κι' άπ' αυτό τό μурμηγκι, του όποίου ή δύναμις, έν συγκρίσει με τό ανάστημά του, είνε καταπληκτική.

ΡΕΝΟΛΤ ΣΤΟΡΧΑΓΓΙΜ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΕΡΙ ΙΔΑΝΙΚΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

"Αν λάθης μέρος, ρε άγαμόν, και σ' στο διαγώνισμά
επερί συζύγου ιδανικού και περί προτιμήσεως,
άν και τό θρίσκω περιτό
μαζύ σου να συνεργασθώ,
ιδού, ρε θήλεο, τό πώς θα τήν σκιαγραφήσης:

Νάχη μπυφούρα τά μαλλιά,
σε ρε ματζόρε τη λαλιά,
φρούδι σμιχτό, καμπυλωτό, μουστάκι ώρα έννάτη,
στο μάγουλο κραταελαία,
ρουθούνη τριτζικοφωλιά,
κι' ώσαν να τό χτυπά άντη... "ιστό τόννα του μάτι...

Πρόχειρη νάχη τη μπουλιά,
άνάλογη τη σαγωνιά,
νάναι τό χάδι του άδρου, θαρού και να πονάη
και στα φιλιά του τά ζεστά
όταν τά δίνει ρουφηχτά,
μαζύ με τά γελάκια μου κι' αμία να μου τραθάη.

Κάθε του σφιζίμο γλυκό,
μαύσα σημάδια στο λευκό
ν' αφήνη σημάτακι μου και μέσα σ' ένα μήνα
άπό τά νύχια ως την κορφή.
—πω, πώ, έλιγώσα, άδερφή...
άνάμεσα άπ' τά χέρια του, να σ' έ σαν άραπίνια!..

Να μην εργάζεται ποδός,
να στέκεται σε μόλοσός,
έξω άπ' την πόρτα μου και να προσέχη την τιμή μου,
στο γέλιο του να τρέμη ή γή,
κι' όταν τά φρούδια του ή όρηγ
σηκώνει πυραμοειδώς, να σ' έτα ή ψυχή μου...

"Όλο τό θιός μας μ' άδειανή,
μιά κάμαρη, στο σερβάνι,
που με την παρουσία του αυτός θα τη γεμίση
και θα τό θεωρώ τιμή,
στο ποιεμένο μου κομρί
κάθε φορά που ή χρυσή γροθιά του θα σφουρίση.

Αυτά θα γράψης, ρε μικρό,
κι' άσε τις άλλες τόν καιρό
να χάνουν κι' ιδανικό τάγα να τόν ζήτουμε,
που άν ίσως ήταν δικαστό,
να πούνε τό σωστό, σωστό,
πολλές φορές και δανεικόν θα τρέχουν νά τοι θροῦνε.

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΣΤΗΝ ΠΙΡΙΤΟΜΠΑ ΜΟΥ

Μέσ' τη ζωή μου έπεσε σαν μπόμπρα
Και μ' αναστάτασε, γιατί είσαι φίλος ντάκος,
Μοῦ παρασαίνεις δηλαδή την Πιριτόμπα
Και μουχεις γίνει τσούκινο ταμπάκος,
Τό όποιον, ρε άκούρηστη κιθάρα,
Μοῦ πήρες την καρδιά και την καρδάραι!

Κάθου, ρε κορίτσι μου, εις τά ώά σου,
Και μη μοῦ καθουρίσεις πειά τά στήθη,
Πήγαινε στο διάολο και χάσου,
Νά μη σοῦ σκάσω ξαφνικά τό παραμυθί
—Κορμί είνε και τοῦτο και ρουντέλι—
Και χάσης τη μαγνητική βελόνη!

Μουχεις τσιγαρίσει τά τσιγρία
Και τόν ουρανό θαρού είδος σφοντύλι
Σάν ποιητής λοζοκιντάω τ' άστέρια
Κι' έγιναι και τών σκυλιών ρεζιλί.
Δέν με χωράει πειά, ρε μάνα μου, ή άτιμόσφαιρα
Κι' έβαλα πάωρη τυπουργό για τί στρατόσφαира.
"Έτσι μακουά, άπό σε, ρε Παναγία μου,
Γιά ναδρω, άχ άλλοιμονο, την ήσυχία μου!..

Ο ΝΩΝΤΑΣ